

ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ 2010/31/ЄС

від 19 травня 2010 року

щодо енергетичної ефективності будівель

(переглянута версія)

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ТА РАДА
ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУБеручи до уваги Договір про функціонування
Європейського Союзу і, зокрема частину 2 його статті
194,

Беручи до уваги пропозицію Європейської Комісії,

Беручи до уваги висновок Економічно-соціального
комітету ⁽¹⁾,Беручи до уваги висновок Комітету регіонів ⁽²⁾,Діючи відповідно до звичайної законодавчої процедури
⁽³⁾,

Оскільки:

- (1) До Директиви Європейського Парламенту та Ради 2002/91/ЄС від 16 грудня 2002 року про енергетичну ефективність будівель ⁽⁴⁾ були внесені зміни ⁽⁵⁾. У зв'язку з потребою внесення нових змін необхідно здійснити перегляд вказаної Директиви в цілях ясності.
- (2) Ефективне, зважене, раціональне та стале використання енергії застосовується, *inter alia*, до нафтових продуктів, природного газу та твердих видів палива, які є суттєвими джерелами енергії але також і основними джерелами викиду двоокису вуглецю.
- (3) 40% загального споживання енергії у Співтоваристві припадає на будівлі. Сектор знаходиться на етапі розширення, що призведе до збільшення споживання енергії. Тому зменшення споживання енергії та використання енергії з альтернативних джерел у секторі будівництва становить важливу частину заходів, необхідних для зменшення енергетичної залежності Союзу та викидів парникових газів. Разом із збільшенням використанням енергії з відновлювальних джерел

заходи, ухвалені для зменшення споживання енергії у Союзі, дозволять Союзу виконати Кіотський Протокол Рамкової конвенції ООН (UNFCCC), а також його зобов'язання щодо зменшення до 2020 року загальних викидів парникових газів мінімум на 20% по відношенню до рівня 1990 року і на 30% у разі, якщо буде досягнуто міжнародну угоду. Зменшення споживання енергії та збільшене використання енергії з відновлювальних джерел відіграють також важливу роль з огляду на сприяння безпеці енергопостачання, технологічному розвитку та на створення можливостей для працевлаштування і регіонального розвитку, особливо у сільських районах.

- (4) Управління поптом енергії є важливим інструментом, що дозволить Союзу здійснювати вплив на світовий ринок енергії і внаслідок цього на безпеку середньо- і довгострокового енергопостачання.
- (5) Європейська Рада від березня 2007 року наголосила на необхідності збільшення енергетичної ефективності у Союзі задля досягнення мети щодо скорочення його енергоспоживання на 20% до 2020 року і закликала до швидкого та комплексного застосування пріоритетів, встановлених у Повідомленні Комісії «План дій для енергетичної ефективності: реалізація потенціалу». Цей план дій визначив значний потенціал економічно ефективного заощадження енергії, яким володіє сектор будівель. У своїй Резолюції від 31 січня 2008 року Європейський Парламент закликав до посилення положень Директиви 2002/91/ЄС та декілька разів, останній з яких мав місце у Резолюції від 3 лютого 2009 року про другий стратегічний перегляд енергетичного сектору, висловився на користь зобов'язального характеру мети щодо 20% збільшення енергоефективності до 2020 року. Крім того Рішення Європейського Парламенту та Ради № 406/2009/ЄС від 23 квітня 2009 року про зусилля держав-членів на зменшення їх викидів парникових газів з метою виконання до 2020 року ⁽⁶⁾ зобов'язань, взятих Співтовариством, встановлює обов'язкові національні цілі щодо зменшення викидів CO₂, а Директива Європейського Парламенту та Ради від 23 квітня 2009 року 2009/28/ЄС щодо сприяння використанню енергії з відновлювальних джерел ⁽⁷⁾ передбачає сприяння енергетичній ефективності у контексті обов'язкової цілі щодо досягнення до 2020 року 20% споживання енергії з відновлювальних джерел від загального енергоспоживання у Союзі.

¹ ОВ С 227, 17.11.2009, С. 75.

² ОВ С 200, 25.8.2009, С. 41.

³ Позиція Європейського Парламенту від 23 квітня 2009 року (ще не опублікована в Офіційному віснику), Позиція Ради у першому читанні, 14 квітня 2010 року (ще не опублікована в Офіційному віснику), Позиція Європейського Парламенту від 18 травня 2010 року (ще не опублікована в Офіційному віснику).

⁴ ОВ L 1, 4.1.2003, С. 65.

⁵ Див. частину А Додатку IV.

⁶ ОВ L 140, 5.6.2009, С. 136.

⁷ ОВ L 140, 5.6.2009, С. 16.

- (6) Європейська Рада від березня 2007 року знову підтвердила зобов'язання Союзу з розвитку в усьому Союзі енергії з відновлювальних джерел, підтримавши обов'язкову мету щодо 20% частки енергії з відновлювальних джерел до 2020 року. Директива 2009/28/ЄС встановлює спільні рамки для сприяння енергії з відновлювальних джерел.
- (7) Необхідно встановити більш конкретні дії з метою використання великого нереалізованого потенціалу із заощадження енергії у будівлях та зменшення значних відмінностей, які існують між державами-членами у цьому секторі.
- (8) Заходи для подальшого покращення енергетичної ефективності будівель повинні враховувати кліматичні і місцеві особливості, а також внутрішнє кліматичне середовище та економічну ефективність. Такі заходи не повинні суперечити іншим істотним вимогам стосовно будівель, таким як легкість доступу, безпека та призначення будівлі.
- (9) Енергетична ефективність будівель має розраховуватися на підставі методології, яка може бути відмінною на національному та регіональному рівні. Це включає окрім термічних характеристик також ще й інші фактори, які відіграють дедалі важливішу роль, як наприклад, опалювальне обладнання і системи кондиціонування повітря, застосування енергії з відновлювальних джерел, пасивні елементи опалення та охолодження, затінювання, якість внутрішнього повітря, належне природне освітлення та проектування будівлі. Методологія розрахунку енергетичної ефективності повинна базуватися не лише на сезонах, коли необхідно використовувати опалення, а й має охоплювати результати ефективності будівлі протягом року. Така методологія має враховувати існуючі європейські стандарти.
- (10) Виключно до відповідальності держав-членів належить встановлення мінімальних вимог енергетичної ефективності будинків та їх елементів. Ці вимоги повинні встановлюватися таким чином, щоб досягнути оптимальної рівноваги між здійсненими інвестиціями та заощадженими енергетичними витратами протягом життєвого циклу будівлі без шкоди праву держав-членів встановлювати мінімальні вимоги, що будуть більш енергетично ефективними, ніж оптимальні рівні енергетичної ефективності. Необхідно встановити положення щодо можливості держав-членів періодично переглядати свої мінімальні вимоги енергетичної ефективності будівель з огляду на технічний прогрес.
- (11) Мета, яка полягає у досягненні економічно вигідних або оптимальних рівнів енергетичної ефективності, може виправдати у певних випадках, наприклад у зв'язку з кліматичними відмінностями, запровадження державами-членами вимог економічної ефективності або оптимальної рентабельності для елементів будівель, що на практиці обмежували б встановлення будівельних продуктів, що відповідають визначеним законодавством Союзу нормам, за умови що такі вимоги не становитимуть необґрунтованих перешкод для ринку.
- (12) При встановленні вимог енергетичної ефективності для технічних установок будівель держави-члени повинні використовувати, у разі доступності та належності, гармонізовані документи, зокрема методи тестування та підрахунку та класи енергетичної ефективності, розроблені відповідно до заходів із застосування Директиви Європейського Парламенту та Ради 2009/125/ЄС від 21 жовтня 2009 року, якою запроваджуються рамки для встановлення вимог екологічного дизайну, що застосовуються до продуктів, пов'язаних із споживанням енергії ⁽¹⁾ та Директиви Європейського Парламенту та Ради 2010/30/ЄС від 19 травня 2010 року про позначення з допомогою етикетування та стандартної інформації рівня споживання енергії та інших ресурсів продуктами, що пов'язані із споживанням енергії ⁽²⁾, щоб гарантувати узгодженість із суміжними ініціативами та якомога мінімізувати можливе розділення ринку.
- (13) Ця Директива не зашкоджує положенням статей 107 і 108 Договору про функціонування Європейського Союзу (ДФЕС). Таким чином термін «ініціатива», що застосовується у цій Директиві, не повинен тлумачитися як такий, що становить державну допомогу.
- (14) Комісія повинна встановити порівняльні методологічні рамки для розрахунку оптимальних рівнів рентабельності мінімальних вимог енергетичної ефективності. Держави-члени повинні використовувати ці марки для порівняння результатів з ухваленими ними мінімальними вимогами енергетичної ефективності. У разі існування значних розходжень, а саме таких, що перевищують 15%, між розрахованими оптимальними рівнями рентабельності мінімальних вимог енергетичної ефективності та діючими мінімальними вимогами енергетичної ефективності держави-члени повинні обґрунтувати різницю або визначити належні заходи для зменшення відмінності. Держави-члени повинні визначити оцінений економічний життєвий цикл будівлі чи одного з її елементів, беручи до уваги наявну практику та досвід у визначенні типових економічних життєвих циклів. Результати такого порівняння, а також дані, використані для отримання таких результатів, повинні періодично повідомлятися Комісії. Така інформація повинна дозволити Комісії оцінити та повідомити про прогрес держав-членів у досягненні оптимальних рівнів рентабельності мінімальних вимог енергетичної ефективності.

¹ ОВ L 285, 31.10.2009, С. 10.

² Див. сторінку I цього Офіційного вісника.

- (15) Будинки мають довготривалий вплив на споживання енергії. З огляду на довгий цикл реконструкції існуючих будівель нові будівлі та існуючі будівлі, що є об'єктом значної реконструкції, повинні відповідати мінімальним вимогам енергетичної ефективності, адаптованим до місцевих кліматичних умов. Так як зазвичай потенціал від використання альтернативних джерел енергії реалізується не повністю, то системи постачання альтернативної енергії повинні братися до уваги для нових будівель незалежно від їх розміру та відповідно до принципу забезпечення в першу чергу зменшення до оптимально рентабельних рівнів потреб в опаленні та охолодженні.
- (16) Значна реконструкція існуючих будівель незалежно від їх розміру передбачає можливість вжиття рентабельних заходів для збільшення їх енергетичної ефективності. З огляду на ефективність витрат має існувати можливість обмеження мінімальних вимог енергетичної ефективності до реконструйованих частин, що матимуть більше значення для енергетичної ефективності будівлі. Держави-члени повинні мати можливість вибору щодо визначення «значної реконструкції» у відсотках від площі корпусу будівлі або у вартості будівлі. Якщо певна держава-член вирішить визначити «значну реконструкцію» у вартості будівлі, то можуть використовуватися такі типи вартості як актуарна вартість або поточна вартість на основі вартості реконструкції, за винятком вартості землі, на якій розташована будівля.
- (17) Існує потреба у заходах, що збільшать кількість будівель, які не тільки відповідатимуть діючим мінімальним вимогам енергетичної ефективності але також будуть більш енергетично ефективними, зменшуючи таким чином споживання енергії та викиди двоокису вуглецю. З цією метою держави-члени повинні розробити національні плани для збільшення кількості будівель з майже нульовим споживанням енергії та повинні періодично повідомляти Комісії про ці плани.
- (18) Наразі створюються або адаптуються фінансові механізми та інші заходи Союзу з метою сприяння заходам, пов'язаним з енергетичною ефективністю. Вказані фінансові механізми на рівні Союзу включають з-поміж інших Регламент Європейського Парламенту та Ради (ЄС) № 1080/2006 про Європейський фонд регіонального розвитку⁽¹⁾, до якого були внесені зміни з метою дозволити надходження більших інвестицій у енергетичну ефективність будівель; публічно-приватне партнерство в рамках ініціативи «Енергетично ефективні будівлі» з метою сприяння екологічним технологіям та розвитку енергетично ефективних систем і матеріалів у нових та реконструйованих будівлях; ініціатива ЄС Європейського інвестиційного банку (ЕІВ) «Ініціатива з фінансування сталого енергії», яка має своєю метою, *inter alia*, дозволити надходження інвестицій у проекти з енергетичної ефективності та до «Фонду Маргарита», що керується Європейським інвестиційним банком; Європейський фонд енергії, зміна клімату та інфраструктура; Директива Ради 2009/47/ЄС від 5 травня 2009 року, якою вносяться зміни до Директиви 2006/112/ЄС у тому, що стосується зменшених типів оподаткування доданої вартості⁽²⁾; механізм структурних фондів та єдності Jeremie (Спільні європейські ресурси для малих та середніх підприємств); Механізм фінансування енергетичної ефективності; Рамкова програма для інновацій та конкретності, що включає програму Розумна Енергія – Європа II, що зосереджується, зокрема, на подоланні перешкод торгівлі у тому, що стосується енергетичної ефективності та енергії з відновлювальних джерел, з допомогою механізму технічної допомоги ELENA (Європейська місцева енергетична допомога); Пакт мерів, Програма підприємницької ініціативи та інновацій; Програма політичної підтримки ТІС 2010 та сьому рамкова програма досліджень. Європейський банк реконструкції та розвитку також передбачає фінансування з метою сприяння заходам, пов'язаним з енергетичною ефективністю.
- (19) Фінансові інструменти Союзу повинні використовуватися для здійснення практичного впливу на цілі цієї Директиви, проте не замінюючи національні заходи. Вони, зокрема, повинні використовуватися для забезпечення належних та інноваційних засобів фінансування з метою прискорення інвестування у заходи з енергетичної ефективності. Вказані інструменти могли б відігравати важливу роль у розвитку фондів, інструментів або механізмів у сфері енергетичної ефективності на національному, регіональному і місцевому рівнях, які б забезпечили можливості для фінансування приватних власників, малих і середніх підприємств та сервісних підприємств з енергетичної ефективності.
- (20) Для того, щоб Комісія володіла належною інформацією, держави-члени повинні скласти переліки існуючих та запропонованих заходів, включаючи заходи фінансового характеру, відмінні від встановлених цією Директивою, які б сприяли досягненню цілей цієї Директиви. Існуючі та запропоновані заходи, зібрані у переліках, розроблених державами-членами, можуть включати, зокрема, заходи із зменшення юридичних та комерційних перешкод та сприяння інвестиціям, а також інші види діяльності, метою яких буде збільшення енергетичної ефективності нових та існуючих будівель, потенційно сприяючи таким чином зменшенню енергетичної бідності. Такі заходи можуть включати (але не обмежуватися) надання безкоштовної або субсидійованої допомоги чи консультацій, прямих субсидій, системи субсидійованих позичок чи низькопроцентних позичок, системи грантів або системи гарантування позичок. Державні органи влади та інші установи, які надають такі заходи фінансового характеру, можуть прив'язати їх застосування до зазначеного рівня енергетичної ефективності та рекомендацій, визначених у сертифікатах енергетичної ефективності.

¹ ОВ L 210, 31.7.2006, С. 1.

² ОВ L 116, 9.5.2009, С. 18.

- (21) З метою обмеження зобов'язань держав-членів щодо інформування необхідно включати звіти, що вимагаються цією Директивою, до національних планів дій з енергетичної ефективності, зазначених у частині 2 статті 14 Директиви Європейського Парламенту та Ради 2006/32/ЄС від 5 квітня 2006 року про ефективність кінцевого використання енергії та енергетичних послуг⁽¹⁾. Державний сектор у кожній державі-члені повинен слугувати прикладом у сфері енергетичної ефективності будівель і тому національні плани повинні встановлювати більш амбіційні цілі для будівель, зайнятих державними органами влади.
- (22) Можливому покупцю або орендарю будівлі чи певної частини будівлі має бути надано у сертифікаті енергетичної ефективності точну інформацію щодо її енергетичної ефективності, а також практичні поради щодо її покращення. Інформаційні кампанії можуть слугувати для подальшого заохочення власників та орендарів до покращення енергетичної ефективності своїх будівель та їх частин. Також власники та орендарі комерційних будівель повинні заохочуватися до обміну інформацією щодо споживання енергії з метою гарантування доступності усіх даних для прийняття добре поінформованих рішень щодо необхідних удосконалень. Сертифікат енергетичної ефективності повинен також інформувати про реальний вплив опалення та охолодження на енергетичні потреби будівлі, про споживання ними первинної енергії та про спричинені ними викиди двоокису вуглецю.
- (23) Державні органи влади повинні бути прикладом та намагатися застосовувати рекомендації, що містяться у сертифікатах енергетичної ефективності. Держави-члени повинні включати до своїх національних планів заходи підтримки державних органів влади, щоб вони стали першими, хто ухвалить покращення у сфері енергетичної ефективності і застосує в міру можливого рекомендації, включені до сертифікатів енергетичної ефективності.
- (24) Будівлі, заняті державними органами влади та будівлі, що часто відвідуються громадськістю, повинні бути прикладом для врахування екологічних і енергетичних факторів, і внаслідок цього такі будинки повинні бути об'єктом періодичної енергетичної сертифікації. Має заохочуватися розповсюдження для громадськості інформації щодо енергетичної ефективності з допомогою добре видимого експонування цих сертифікатів енергетичної ефективності, зокрема у будівлях певного розміру, що зайняті державними органами влади, або які часто відвідуються громадськістю, такі як магазини і комерційні центри, супермаркети, ресторани, театри, банки і готелі.
- (25) Останніми роками спостерігалось збільшення кількості установок кондиціонування повітря. Це створює значні проблеми у години пікового навантаження, підвищуючи вартість електроенергії та порушуючи енергетичну рівновагу в цих країнах.
- Належить віддавати перевагу стратегіям, що удосконалюють термічні характеристики будівель у літній період. З цією метою потрібно зосередитися на заходах з уникнення надмірного нагрівання, таких як затінювання та забезпечення достатньої термічної пропускнуної спроможності під час будівництва будівель, а також слід покращувати і застосовувати техніки пасивного охолодження, передусім ті, що покращують кліматичні умови всередині приміщення і мікроклімат довкола будівель.
- (26) Періодична перевірка та технічне обслуговування опалювальних установок та установок кондиціонування повітря кваліфікованим персоналом сприятимуть їх правильному пристосуванню відповідно до специфікації виробу, і в такий спосіб забезпечить оптимальні характеристики з огляду на довкілля, безпеку і економію енергії. Необхідно також здійснювати незалежну оцінку всього обладнання з опалення та кондиціонування на періодичній основі протягом їх експлуатаційного циклу, і особливо перед його заміною або вдосконаленням. З метою зменшення адміністративного тягаря на власників та орендарів будівель держави-члени повинні намагатися поєднувати наскільки можливо перевірки та видачу сертифікатів.
- (27) Застосування спільного підходу до сертифікації енергетичної ефективності будівель та перевірки установок опалення та кондиціонування кваліфікованими чи акредитованими спеціалістами, незалежність яких має гарантуватися на основі об'єктивних критеріїв, дозволить об'єднати зусилля, здійснювані державами-членами у сфері заощадження енергії в секторі будівель та збільшити прозорість для майбутніх власників та користувачів щодо енергетичної ефективності на ринку нерухомості Союзу. З метою забезпечення якості сертифікатів енергетичної ефективності та перевірки установок опалення та кондиціонування в усьому Союзі має бути встановлена система незалежного контролю у кожній державі-члені.
- (28) З огляду на те, що місцеві та регіональні органи влади є ключовими для успішного застосування цієї Директиви, їх необхідно консультувати та залучати до участі, якщо належить та відповідно до національного застосовного законодавства, у питання планування, розробки програм з надання інформації, навчання та обізнаності громадськості, а також до застосування цієї Директива на національному або регіональному рівнях. Такі консультації також можуть слугувати для надання належних настанов особам, відповідальним за місцеве планування, та особам, які здійснюють перевірку будівель, при здійсненні ними необхідних завдань. Крім того держави-члени повинні дозволити та заохочувати архітекторів та осіб, відповідальних за міське планування, до належного врахування оптимального поєднання удосконалень у сфері енергетичної ефективності, використання енергії з відновлювальних джерел та використання центрального опалення і охолодження під час проектування, розробки, будівництва та реконструкції промислових або житлових зон.

¹ ОВ L 114, 27.4.2006, С. 64.

- (29) Установники та будівельники є ключовими для успішного застосування цієї Директиви. Тому з допомогою підготовчих або інших заходів має бути забезпечена наявність належної кількості установників та будівельників з відповідним рівнем кваліфікації для установки та інтегрування необхідних технологій у сфері енергетичної ефективності та енергії з відновлювальних джерел.
- (30) Держави-члени повинні враховувати Директиву Європейського Парламенту і Ради 2005/36/ЄС від 7 вересня 2005 року про визнання професійних рівнів кваліфікації ⁽¹⁾ у тому, що стосується взаємного визнання професійних експертів, зазначених у цій Директиві, а Комісія має продовжувати свою діяльність в рамках програми «Розумна енергія – Європа» щодо настанов і рекомендацій стосовно стандартів для підготовки таких професійних експертів.
- (31) Для збільшення прозорості енергетичної ефективності на ринку нежитлової власності у Союзі мають бути встановлені єдині умови для режиму спільної добровільної сертифікації енергетичної ефективності нежитлових будівель. Відповідно до статті 291 ДФЕС загальні норми та принципи, які стосуються механізмів контролю державами-членами за здійсненням виконавчих повноважень Комісією, встановлюються попередньо з допомогою регламенту, ухваленого відповідно до звичайної законодавчої процедури. В очікуванні ухвалення цього нового регламенту продовжує застосовуватися Рішення Ради 1999/468/ЄС від 28 червня 1999 року, яким встановлюються процедури для здійснення виконавчих повноважень, наданих Комісії ⁽²⁾, за винятком підконтрольної регулятивної процедури, яка не застосовується.
- (32) Комісії мають бути надані повноваження для ухвалення делегованих актів відповідно до статті 290 ДФЕС стосовно адаптування до технічного прогресу певних частин загальних законодавчих рамок, встановлених у Додатку I, і стосовно встановлення методологічних рамок для підрахунку оптимальних рівнів рентабельності мінімальних вимог енергетичної ефективності. Особливо важливо, щоб Комісія проводила належні консультації протягом своєї роботи з підготовки, в тому числі на рівні експертів.
- (33) З огляду на те, що мета цієї Директиви, а саме збільшення енергетичної ефективності будівель, не може бути достатньою мірою досягнута державами-членами через складність сектору будівель та неспроможністю національних ринків житла подолати завдання з енергетичної ефективності і тому, зважаючи на масштаб та наслідки діяльності, може бути кращим чином досягнута на рівні Союзу, останній може ухвалити заходи відповідно до принципу субсидіарності, зазначеного у статті 5 Договору про Європейський Союз. Відповідно до принципу пропорційної,

встановленого у вказаній статті, ця Директива не виходить за межі необхідного для досягнення цієї мети.

- (34) Зобов'язання транспонувати цю Директиву до національного законодавства має обмежуватися положеннями, що становлять значні зміни у порівнянні з Директивою 2002/91/ЄС. Зобов'язок транспонувати незмінні положення впливає із вказаної Директиви.
- (35) Ця Директива не повинна охоплювати зобов'язань держав-членів щодо строків транспонування у національне законодавство та застосування Директиви 2002/91/ЄС.
- (36) Відповідно до пункту 34 міжінституційної угоди про краще нормотворення ⁽³⁾ держави-члени заохочуються до розробки у власних інтересах та в інтересах Союзу своїх таблиць, які демонструватимуть наскільки можливо відповідність між цією Директивою та заходами з транспонування, а також доведення їх до відома громадськості.

УХВАЛИЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

Стаття 1

Предмет

1. Ця Директива має на меті сприяти енергетичній ефективності будівель в межах Союзу з урахуванням зовнішніх кліматичних і місцевих умов, а також вимог щодо клімату в приміщеннях та економічної рентабельності.
2. Ця Директива встановлює вимоги стосовно:
  - a) спільних рамок щодо методології розрахунку комплексної енергетичної ефективності будівель або частин будівель;
  - b) застосування мінімальних вимог щодо енергетичної ефективності нових будівель або нових частин будівель;
  - c) застосування мінімальних вимог стосовно енергетичної ефективності:
    - i) існуючих великих будівель і частин будівель, що підлягають значній реконструкції;
    - ii) елементів конструкції, що є частиною корпусу будівлі і які мають значний вплив на енергетичну ефективність такої огорожі у разі модернізації або заміщення, і
    - iii) технічних установок будівель у разі їх установки, заміни або модернізації;

¹ ОВ L 255, 30.9.2005, С. 22.

² ОВ L 184, 17.7.1999, С. 23.

³ ОВ С 321, 31.12.2003, С. 1.

- d) національних планів, призначених для збільшення кількості будівель з майже нульовим споживанням енергії;
- e) енергетичної сертифікації будівель або частин будівель;
- f) регулярної перевірки установок опалювання та кондиціонування будівель, та
- g) систем незалежного контролю свідоцтв енергетичної ефективності та звітів про проведення перевірки.

3. Вимоги, встановлені цією Директивою, є мінімальними вимогами та не повинні зашкоджувати утриманню або впровадженню будь-якою державою-членом більш суворих заходів. Вказані заходи повинні бути сумісними з Договором про функціонування Європейського Союзу. Про них повідомляється Комісія.

Стаття 2

Визначення

Для цілей цієї Директиви застосовуються такі визначення:

- 1) «будівля»: покрита дахом споруда, що має стіни, енергія в якій використовується для формування клімату в приміщенні;
  - 2) «будівля з майже нульовим споживанням енергії»: будівля, що має дуже високий рівень енергетичної ефективності, який визначається відповідно до Додатку I. Майже нульова або дуже мала кількість необхідної енергії має дуже значною мірою покриватися енергією з відновлювальних джерел, включаючи енергію з відновлювальних джерел, що виробляється на місці або в близькому оточенні;
  - 3) «технічна установка будівлі»: технічне обладнання, призначене для опалення, охолодження, вентиляції, нагрівання води або освітлення будівлі або її частини чи для комбінації цих функцій;
  - 4) «енергетична ефективність будівлі»: кількість розрахованої або вимірної енергії, що необхідна для задоволення потреби в енергії, пов'язаної із звичайним використанням будівлі, що може серед іншого включати енергію для опалення, охолодження, вентиляції, нагрівання води та освітлення;
  - 5) «первинна енергія»: енергія з відновлювальних та невідновлювальних джерел енергії, яка не була не перероблена ні трансформована;
  - 6) «енергія з відновлювальних джерел»: енергія з відновлювальних невикопних джерел, а саме енергія вітру, сонця, аеротермальна, геотермальна, гідротермальна і енергія океану, біомаса, газу від спалювання відходів, газу, що похідні з процесу переробки стічних вод, та біогаз;
  - 7) «корпус будівлі»: інтегровані елементи, які відділяють її внутрішню частину від зовнішньої;
  - 8) «частина будівлі»: частина, установка або приміщення в будівлі, призначені або змінені для їх незалежного використання;
  - 9) «елемент будівлі»: технічна установка будівлі або елемент конструкції будівлі;
  - 10) «значна реконструкція»: реконструкція будівлі, коли:
    - a) загальна вартість реконструкції, що стосується конструкції будівлі або її технічних установок, перевищує 25% вартості будівлі, за виключення вартості землі, на якій вона збудована, або
    - b) здійснюється реконструкція більше 25% площі конструкції будівлі.
- Держави-члени можуть обрати для застосування пункт a) або b);
- 11) «європейський стандарт»: стандарт, ухвалений Європейським комітетом стандартизації, Європейським комітетом електротехнічної стандартизації або Європейським інститутом телекомунікаційних стандартів та доступний для використання громадськістю;
  - 12) «сертифікат енергетичної ефективності»: сертифікат, визнаний державою-членом або призначеною нею юридичною особою, в якому зазначається енергетична ефективність будівлі або його частини, розрахована відповідно до методології, затвердженої згідно із статтею 3;
  - 13) «когенерація»: одночасна генерація з допомогою одного процесу термічної і електричної або механічної енергії;
  - 14) «оптимальний рівень рентабельності»: рівень енергетичної ефективності, що спричиняє найнижчі витрати протягом оціненого періоду експлуатації, коли:
    - a) найнижчий рівень витрат визначається із врахуванням інвестиційних витрат, пов'язаних з енергією, витрат на утримання і функціонування (включаючи енергетичні витрати і заощадження, категорію відповідної будівлі, надходження від виробленої енергії), якщо належить, і витрат на знешкодження, якщо належить; та

- b) оцінений експлуатаційний період визначається кожною державою-членом. Мова йде про оцінений залишковий експлуатаційний період будівлі, коли вимоги енергетичної ефективності визначаються для будівлі в цілому, або про оцінений експлуатаційний період будівлі чи одного з її елементів, коли вимоги енергетичної ефективності визначаються для елементів будівлі.

Оптимальний рівень рентабельності повинен знаходитися в рамках рівнів ефективності, коли оцінений баланс прибутків-витрат, розрахований протягом експлуатаційного циклу, є позитивним;

- 15) «установка кондиціонування»: поєднання елементів, необхідних для такого типу обробки внутрішнього повітря, з допомогою якого температура контролюється або може бути знижена;
- 16) «котел»: корпус котла разом з пальником, що спроектовано для передачі рідині тепла, що виділяється внаслідок горіння;
- 17) «номінальна корисна потужність»: максимальна теплова потужність, виражена у кВт, що визначена і гарантована виробником і яка отримується в режимі постійного функціонування і відповідає корисній ефективності, зазначеній виробником;
- 18) «теплова помпа»: механізм, пристрій або установка, яка передає тепло з природного оточення, такого як повітря, вода або земля, до будівлі або до промислових пристроїв, змінюючи напрямок природного потоку тепла таким чином, що він тече від найнижчої температури до найвищої. У випадку із зворотними тепловими помпами вони можуть також передавати тепло з будівлі до природного оточення;
- 19) «міська система опалення» або «міська система охолодження»: розподіл термічної енергії через мережу у формі пару, гарячої води або охолоджуючих потоків з центрального джерела виробництва до багатьох будівель або місць з метою опалення або охолодження простору чи процесів.

Стаття 3

Ухвалення методології розрахунку енергетичної ефективності будівель

Держави-члени застосовують методологію розрахунку енергетичної ефективності будівель відповідно до спільних загальних рамок, викладених у Додатку I.

Вказана методологія ухвалюється на національному або регіональному рівнях.

Стаття 4

Мінімальні вимоги енергетичної ефективності

1. Держави-члени вживають необхідних заходів для гарантування встановлення мінімальних вимог енергетичної ефективності будівель або їх частин з метою досягти оптимальних рівнів рентабельності. Енергетична ефективність розраховується відповідно до методології, зазначеної у статті 3. Оптимальні рівні рентабельності розраховуються згідно з порівняльними методологічними рамками, зазначеними у статті 5, якщо вони доступні.

Держави-члени ухвалюють заходи, необхідні для гарантування того, щоб під час заміни або покращення елементів будівлі, які входять до складу конструкції будівлі і які значно впливають на енергетичну ефективність будівлі, для них були встановлені мінімальні вимоги енергетичної ефективності з метою досягти оптимальних рівнів рентабельності.

Під час встановлення вимог держави-члени можуть розрізняти нові будівлі та існуючі будівлі, а також різні категорії будівель.

Ці вимоги повинні враховувати загальні внутрішні кліматичні умови у приміщеннях, щоб уникнути можливих негативних наслідків, таких як неналежна вентиляція, а також місцеві особливості, призначення будівлі та її вік.

Від держав-членів не вимагається встановлення мінімальних вимог енергетичної ефективності, які не виявляються рентабельними протягом оціненого експлуатаційного періоду.

Мінімальні вимоги енергетичної ефективності періодично переглядаються з інтервалами, не більшими 5 років, і у разі необхідності оновлюються з метою адаптування їх до технічного прогресу у секторі будівництва.

2. Держави-члени можуть прийняти рішення не встановлювати або не застосовувати зазначені у частині 1 вимоги до таких категорій будівель:

- a) будівлі, що офіційно захищені як частина визначеного середовища або у зв'язку з їх особливою архітектурною чи історичною цінністю, в тій мірі, в якій виконання певних мінімальних вимог енергетичної ефективності може неприйнятним чином змінити їх характер або вигляд;
- b) будівлі, що використовуються як місця для здійснення культу та для релігійних видів діяльності;

- с) тимчасові споруди із строком використання не більше двох років, промислові установки, майстерні та нежитлові сільськогосподарські будівлі із низькою енергетичною потребою та нежитлові сільськогосподарські будівлі, які використовуються у секторі, що охоплюється секторальною національною угодою щодо енергетичної ефективності;
- д) будівлі та житлові приміщення, що використовуються або призначені для використання або протягом менш як чотирьох місяців на рік або протягом обмеженого річного періоду з передбаченим споживанням енергії менше 25% від тієї кількості, що була б результатом річного використання;
- е) незалежні будівлі із загальною корисною внутрішньою площею менше 50 м².

Стаття 5

Розрахунок оптимальних рівнів рентабельності мінімальних вимог енергетичної ефективності

1. Комісія з допомогою делегованих актів відповідно до статей 23, 24 і 25 і не пізніше 30 червня 2011 року повинна встановити порівняльні методологічні рамки для розрахунку оптимальних рівнів рентабельності мінімальних вимог енергетичної ефективності будівель та їх елементів.

Порівняльні методологічні рамки мають встановлюватися відповідно до Додатку III і враховувати різницю між новими та існуючими будівлями, а також між різними категоріями будівель.

2. Держави-члени розраховують оптимальні рівні рентабельності мінімальних вимог енергетичної ефективності, використовуючи порівняльні методологічні рамки, встановлені відповідно до частини 1, та необхідні параметри, такі як кліматичні умови та практична доступність енергетичних інфраструктур, а також порівнюють результати цих розрахунків із діючими мінімальними вимогами енергетичної ефективності.

Держави-члени повідомляють Комісії усі дані і припущення, використані для таких розрахунків, а також результати цих розрахунків. Звіт може бути включений до планів дій з енергетичної ефективності, зазначених у частині 2 статті 14 Директиви 2006/32/ЄС. Держави-члени періодично подають ці звіти Комісії з інтервалами, що не перевищують п'яти років. Перший звіт має бути наданий не пізніше 30 червня 2012 року.

3. Якщо внаслідок порівняння, здійсненого відповідно до частини 2, виявиться, що енергетична ефективність діючих мінімальних вимог є набагато нижчою від оптимальних рівнів рентабельності мінімальних вимог енергетичної ефективності, то відповідна держава-член має в письмовій формі обґрунтувати Комісії таку відмінність у звіті, зазначеному в частині 2, і в тій мірі, в якій різниця не може бути обґрунтованою, має не пізніше наступного періодичного перегляду вимог енергетичної ефективності, зазначених у частині 1 статті

4, додати план заходів, необхідних для значного зменшення різниці.

4. Комісія публікує звіт про успіхи держав-членів у досягненні оптимальних рівнів рентабельності мінімальних вимог енергетичної ефективності.

Стаття 6

Нові будівлі

1. Держави-члени вживають заходів, необхідних для гарантування виконання новими будівлями мінімальних вимог енергетичної ефективності, встановлених відповідно до статті 4.

По відношенню до нових будівель держави-члени слідкують за тим, щоб до початку будівництва була врахована технічна, екологічна і економічна здійсненність альтернативних систем високої ефективності, таких що вказані нижче, за умови їх доступності:

- а) децентралізовані системи постачання енергії на основі енергії з відновлювальних джерел;
- б) когенерація;
- с) міське або центральне опалення або охолодження, зокрема, якщо воно базується загалом або частково на енергії з відновлювальних джерел;
- д) теплові помпи.

2. Держави-члени забезпечують, щоб аналіз альтернативних систем, зазначених у частині 1, документувався і був доступний для перевірки.

3. Вказаний аналіз альтернативних систем може здійснюватися для будівлі індивідуально або для групи схожих будівель чи спільних типологічних характеристик будівель в одній зоні. Що стосується комбінованих систем опалення і охолодження, то аналіз може здійснюватися для усіх будівель, приєднаних до системи в одній зоні.

Стаття 7

Існуючі будівлі

Держави-члени вживають заходів, необхідних для гарантування того, щоб під час здійснення значних реформ будівель покращувалася енергетична ефективність будівлі або реконструйованої частини з метою виконання мінімальних вимог енергетичної ефективності, встановлених відповідно до статті 4, якщо це є технічно, функціонально і економічно здійсненним.

Такі вимоги застосовуються до реконструйованої будівлі або частини реконструйованої будівлі в цілому. Додатково або альтернативно вимоги можуть застосовуватися до реконструйованих елементів будівлі.

Держави-члени ухвалюють також заходи, необхідні для гарантування того, щоб під час оновлення або заміни елемента будівлі, що є складовою частиною конструкції будівлі і значною мірою впливає на енергетичну ефективність цієї конструкції, енергетична ефективність такого елемента відповідала мінімальним вимогам енергетичної ефективності, якщо це є технічно, функціонально і економічно здійсненним.

Держави-члени визначають ці мінімальні вимоги енергетичної ефективності відповідно до статті 4.

По відношенню до будівель, що підлягають значній реконструкції, держави-члени сприяють врахуванню альтернативних систем високої ефективності, зазначених у частині 1 статті 6, якщо це є технічно, функціонально і економічно здійсненним.

Стаття 8

Технічні системи будівель

1. Для оптимізації споживання енергії технічними системами будівель держави-члени встановлюють вимоги щодо загальної енергетичної ефективності, правильного встановлення і налаштування розмірів, приведення у відповідність та контролю таких технічних систем будівлі, які встановлюються в існуючих будівлях.

Вимоги до технічних систем мають бути встановлені для нових, замінованих та оновлюваних будівель і мають застосовуватися, якщо це є технічно, функціонально і економічно здійсненним.

Вимоги до систем повинні охоплювати, принаймні:

- a) системи опалення;
- b) системи гарячої води;
- c) системи кондиціонування повітря;
- d) великі системи вентиляції

або поєднання цих систем.

2. Держави-члени повинні сприяти впровадженню інтелектуальних систем вимірювання під час будівництва будівлі чи під час значної реконструкції, забезпечуючи в той же час відповідність положенням пункту 2 Додатку I Директиви Європейського Парламенту та Ради 2009/72/ЄС від 13 липня 2009 року про спільні правила для внутрішнього ринку електроенергії ⁽¹⁾. Крім того з метою заощадження енергії держави-члени можуть сприяти, якщо належить, встановленню активних систем контролю, таких як системи автоматизації, контролю та управління.

Стаття 9

Будинки з майже нульовим споживанням енергії

1. Держави-члени забезпечують, щоб:

- a) не пізніше 31 грудня 2020 року усі нові будівлі були будівлями з майже нульовим споживанням енергії, і щоб
- b) після 31 грудня 2018 року нові будівлі, що зайняті та знаходяться у власності державних органів влади, були будівлями з майже нульовим споживанням енергії.

Держави-члени повинні розробити національні плани для збільшення кількості будівель з майже нульовим споживанням енергії. Ці національні плани можуть включати диференційовані цілі відповідно до категорії будівлі.

2. Крім того, держави-члени, слідуючи прикладу державного сектору, повинні сформулювати політики і ухвалити заходи, такі як встановлення цілей, для стимулювання перетворення будівель, які реконструюються у будинки з майже нульовим споживанням енергії, та повинні повідомляти про це Комісію у своїх національних планах, зазначених у частині 1.

3. Національні плани повинні серед іншого включати такі елементи:

- a) детальне практичне застосування державами-членами поняття будівель з майже нульовим споживанням енергії із відображенням власних національних, регіональних або місцевих умов та включаючи цифровий індикатор використання первинної енергії, виражений у кВт/м² за рік. Фактори первинної енергії, залучені для визначення використання первинної енергії, можуть базуватися на національних або регіональних середніх річних значеннях та враховувати відповідні європейські стандарти;
- b) проміжні цілі для покращення енергетичної ефективності нових будівель з огляду на підготовку застосування частини 1 – до 2015 року;
- c) інформацію щодо політики і заходів фінансового або іншого характеру, ухвалених в контексті частин 1 і 2 для просування будівель з майже нульовим споживанням енергії, включаючи детальні дані щодо національних вимог та заходів щодо використання енергії з відновлювальних джерел у нових будівлях та в існуючих будівлях, в яких проводиться значна реконструкція в рамках частини 4 статті 13 Директиви 2009/28/ЄС та статей 6 і 7 цієї Директиви.

⁽¹⁾ ОВ L 211, 14.8.2009, С. 55.

4. Комісія здійснює оцінку національних планів, зазначених у частині 1, зокрема щодо відповідності зазначених державами-членами заходів цілям цієї Директиви. Комісія, беручи належним чином до уваги принцип субсидіарності, може вимагати додаткову спеціальну інформацію щодо вимог, встановлених у частинах 1, 2 і 3. В цьому випадку відповідна держава-член надає запитувану інформацію або пропонує зміни протягом дев'яти наступних місяців від запиту Комісії. Після такої оцінки Комісія може скласти рекомендацію.

5. Комісія не пізніше 31 грудня 2012 року і кожні три роки після цієї дати опубліковує звіт щодо досягнень держав-членів у збільшенні кількості будинків з майже нульовим споживанням енергії. На основі цього звіту Комісія розробляє план дій і, якщо необхідно, пропонує заходи для збільшення кількості будівель такого типу та просуває найкращі практики у сфері рентабельної перебудови існуючих будівель на будівлі з майже нульовим споживанням енергії.

6. Держави-члени можуть прийняти рішення не застосовувати вимоги, встановлені в пунктах а) і б) частини 1 у конкретних обґрунтованих випадках, якщо аналіз прибутку-витрат щодо економічного терміну експлуатації відповідної будівлі буде негативним. Держави-члени повідомляють Комісії принципи застосованих законодавчих режимів.

Стаття 10

Фінансові ініціативи та ринкові перешкоди

1. Беручи до уваги важливість надання належних фінансових та інших інструментів для сприяння енергетичній ефективності будівель та переходу до будівель із майже нульовим споживанням енергії, держави-члени ухвалюють заходи, необхідні для врахування найбільш підходящих інструментів з огляду на національні обставини.

2. Не пізніше 30 червня 2011 року держави-члени складають перелік існуючих заходів та інструментів і, якщо необхідно, запропонованих заходів та інструментів, включаючи ті, що мають фінансовий характер, які відрізняються від тих, що вимагаються цією Директивою і які сприятимуть її цілям.

Держави-члени оновлюють вказаний перелік кожні три роки. Держави-члени повідомляють ці переліки Комісії, що вони можуть зробити з допомогою включення їх до національних планів дій з енергетичної ефективності, зазначених у частині 2 статті 14 Директиви 2006/32/ЄС.

3. Комісія вивчає ефективність діючих та запропонованих заходів, що містяться в переліку, зазначеному у частині 2, а також відповідних інструментів Союзу для сприяння застосуванню цієї Директиви. На основі вивчення та беручи належним чином до уваги принцип субсидіарності Комісія може надати консультації або рекомендації щодо спеціальних національних схем та координації із міжнародними фінансовими установами та фінансовими установами Союзу. Комісія може включити свою оцінку і, в разі

необхідності, свої поради або рекомендації у звіт щодо національних планів дій з енергетичної ефективності, зазначених у частині 5 статті 14 Директиви 2006/32/ЄС.

4. Комісія, якщо належить і на попереднє прохання, надає державам-членам допомогу у встановленні національних чи регіональних програм фінансової підтримки з метою збільшення енергетичної ефективності будівель, особливо існуючих будівель, шляхом допомоги в обміні найкращими практиками між органами влади або уповноваженими національними чи регіональними установами.

5. Щоб покращити фінансування на підтримку застосування цієї Директиви і належним чином беручи до уваги принцип субсидіарності, Комісія бажано не пізніше 2011 року має надати аналіз, зокрема, щодо таких аспектів:

- а) ефективність та достатність рівня та реальної використовуваної величини Структурних фондів та рамкових програм, що були задіяні для покращення енергетичної ефективності будівель, зокрема житлових приміщень;
- б) ефективність використання фондів Європейського інвестиційного банку та інших державних фінансових установ;
- в) координація фінансування з боку Союзу та національного фінансування, а також інших видів допомоги, що можуть сприяти стимулюванню інвестицій у енергетичну ефективність, та достатність таких фондів для досягнення цілей Союзу.

На основі цього аналізу та відповідно до багаторічних фінансових рамок Комісія може в подальшому подати Європейському Парламенту та Раді пропозиції щодо інструментів Союзу, якщо вважатиме належним.

6. Держави-члени повинні враховувати оптимальні рівні рентабельності енергетичної ефективності при наданні пропозицій щодо ініціатив для будівництва або значної реконструкції будівель.

7. Положення цієї Директиви не перешкоджають державам-членам пропонувати ініціативи для нових будівель, реконструкції або елементів будівлі, що перевищують оптимальні рівні рентабельності.

Стаття 11

Сертифікати енергетичної ефективності

1. Держави-члени вживають заходів, необхідних для запровадження системи сертифікації енергетичної ефективності будівель. Сертифікат енергетичної ефективності повинен включати енергетичну ефективність будівлі та референтні значення, такі як мінімальні вимоги енергетичної ефективності, щоб власники або орендарі будівлі або її частини могли порівняти та оцінити їх енергетичну ефективність.

Сертифікат енергетичної ефективності може включати додаткову інформацію, таку як річне споживання енергії для нежитлових будівель і відсоток енергії з відновлювальних джерел у загальному споживанні енергії.

2. Сертифікат енергетичної ефективності повинен включати рекомендації для покращення оптимальних або рентабельних рівнів енергетичної ефективності будівлі або її частини, крім випадків, коли не існує жодного обґрунтованого потенціалу для покращення цього аспекту у порівнянні із діючими вимогами енергетичної ефективності.

Рекомендації, включені до сертифікату енергетичної ефективності, повинні охоплювати:

- a) заходи, що застосовуються в рамках значної реконструкції корпусу або технічних систем будівлі, і
- b) заходи, які стосуються елементів будівлі, незалежно від проведення значної реконструкції корпусу або технічних систем будівлі.

3. Рекомендації, включені до сертифікату енергетичної ефективності, повинні бути технічно здійсненними у конкретній будівлі і можуть включати оцінку строків повернення інвестувань або рентабельності протягом економічного періоду експлуатації.

4. Сертифікат енергетичної ефективності має інформувати власника або орендаря щодо місця отримання більш детальної інформації, включаючи інформацію щодо економічної ефективності рекомендацій, сформульованих у такому сертифікаті. Оцінка економічної ефективності здійснюється на основі ряду стандартних критеріїв, таких як оцінка заощадження енергії, базові ціни на енергію та попередній прогноз витрат. З іншого боку сертифікат має інформувати про дії, яких необхідно вжити для впровадження рекомендацій на практиці. Також власнику або орендарю може бути надана інформація щодо інших пов'язаних питань, таких як енергетичний аудит або ініціативи фінансового чи іншого характеру та можливості з фінансування.

5. Відповідно до національного законодавства держави-члени заохочують державних органів влади враховувати зразкову роль, яку вони повинні відігравати у сфері енергетичної ефективності будівель, наприклад, шляхом застосування рекомендацій, включених до сертифікату енергетичної ефективності, виданого для будівель, власниками яких вони є протягом періоду чинності цього сертифікату.

6. Сертифікація частин будівлі може базуватися:

- a) на єдиній сертифікації усєї будівлі; або
- b) на оцінці іншої частини у цій же будівлі, що є представницькою і має такі ж відповідні енергетичні характеристики.

7. Сертифікація односімейних будівель може базуватися на оцінці іншої будівлі схожої конструкції та розміру, що є репрезентативною та має схожу реальну енергетичну ефективність, якщо спеціаліст, який видає сертифікат енергетичної ефективності може гарантувати таку відповідність.

8. Чинність сертифікату енергетичної ефективності не може перевищувати десять років.

9. Не пізніше 2011 року Комісія після попередньої консультації з відповідними секторами, ухвалює спільну добровільну систему сертифікації Європейського Союзу з енергетичної ефективності нежитлових будівель. Цей захід ухвалюється відповідно до консультативної процедури, зазначеної у частині 2 статті 26. Держави-члени заохочуються до визнання чи використання системи або її частини, адаптуючи її до національних особливостей.

Стаття 12

Видача сертифікатів енергетичної ефективності

1. Держави-члени забезпечують, щоб сертифікат енергетичної ефективності видавався для:

- a) будівель або їх частин, які будуються, продаються або здаються в оренду новому орендарю, і
- b) будівель, в яких державний орган влади займає корисну площу більше 500 м² і які часто відвідуються громадськістю. 9 липня 2015 року цей поріг у 500 м² має бути зменшений до 250 м².

Вимога щодо видачі сертифікату енергетичної ефективності не застосовується, якщо в наявності є дійсний сертифікат, виданий відповідно до Директиви 2002/91/ЄС або відповідно до цієї Директиви для відповідної будівлі або частини будівлі.

2. Держави-члени вимагають, щоб під час будівництва, продажу або оренди будівель чи їх частин сертифікат енергетичної ефективності або його копія доводилися до відома потенційних покупця чи нового орендаря і передавалася покупцю або новому орендарю.

3. Якщо будівля продається або здається в оренду до моменту будівництва, держави-члени можуть вимагати, як вняток з попередніх частин 1 і 2, щоб продавець здійснив оцінку її майбутньої енергетичної ефективності; в такому випадку сертифікат енергетичної ефективності видається не пізніше завершення будівництва будівлі.

4. Держави-члени вимагають, щоб під час виставлення на продаж або оренди:

- будівель, що мають сертифікат енергетичної ефективності,
- частин будівлі, яка має сертифікат енергетичної ефективності,
- частин будівлі, які мають сертифікат енергетичної ефективності,

індикатор енергетичної ефективності, зазначений у сертифікаті енергетичної ефективності будівлі або її частини, фігурував у рекламних оголошеннях в засобах масової інформації.

5. Положення цієї статті застосовуються відповідно до національного законодавства у сфері спільної власності чи об'єднання власників.

6. Держави-члени можуть виключити із сфери застосування частин 1, 2, 4 і 5 цієї статті ті категорії будівель, що зазначені у частині 2 статті 4.

7. Рішення щодо можливих наслідків сертифікатів енергетичної ефективності для судових процесів, які можуть виникнути, приймається відповідно до національного законодавства.

Стаття 13

Розміщення сертифікатів енергетичної ефективності

1. Держави-члени ухвалюють заходи для гарантування того, щоб сертифікат енергетичної ефективності розміщувався у окремому місці, добре видимому для громадськості, у разі якщо загальна корисна площа у будівлі, для якої був виданий сертифікат енергетичної ефективності відповідно до частини 1 статті 12 і яка зайнята державними органами влади та часто відвідується громадськістю, складає більше 500м².

9 липня 2015 року цей поріг у 500м² зменшується до 250м².

2. Держави-члени вимагають, щоб сертифікат енергетичної ефективності розміщувався у окремому місці, добре видимому для громадськості, у разі якщо загальна корисна площа у будівлі, для якої був виданий сертифікат енергетичної ефективності відповідно до частини 1 статті 12 і яка зайнята державними органами влади та часто відвідується громадськістю, складає більше 500м².

3. Положення цієї статті не включають зобов'язання розміщувати рекомендації, включені до сертифікату енергетичної ефективності.

Стаття 14

Перевірка систем опалювання

1. Держави-члени вживають заходів, необхідних для проведення періодичної перевірки доступних частин систем, що використовуються для опалення будівель, таких як тепловий генератор, система контролю або циркуляційний насос(и), якщо номінальна корисна потужність їх котлів перевищує 20 кВт. Ця перевірка включає оцінку ефективності котла та його розміри у порівнянні із попиту на опалення будівлі. Оцінку розмірів котла не потрібно повторювати, якщо не відбулося жодних змін у системі опалення або попиту на опалення будівлі.

Держави-члени можуть зменшити частоту таких перевірок або спростити їх, якщо належить, у разі якщо існує електронна система нагляду та контролю.

2. Держави-члени можуть встановити різну частоту перевірок відповідно до типу та номінальної корисної потужності системи опалювання, беручи до уваги вартість перевірки системи опалювання та оцінене заощадження енергії, що може бути результатом перевірки.

3. Системи опалювання, оснащені котлами з номінальною корисною потужністю більше 100 кВт, перевіряються щонайменше кожні два роки.

Для газових котлів цей період може бути розширений до чотирьох років.

4. Як альтернатива частинам 1, 2 і 3 держави-члени можуть вжити заходів для гарантування консультування користувачів щодо заміни котла, інших змін до системи опалювання та альтернативних рішень для оцінки належної ефективності і розмірів котла. Загальні наслідки такого рішення мають бути еквівалентними тим, що випливають з положень частин 1, 2 і 3.

Якщо держави-члени вирішують застосовувати заходи, зазначені у першій частині, вони не пізніше 30 червня 2011 року подають Комісії звіт про їх еквівалентність із заходами, зазначеними у частинах 1, 2 і 3 цієї статті. Держави-члени подають ці звіти Комісії кожні три роки. Звіти можуть включатися до планів дій з енергетичної ефективності, зазначених у частині 2 статті 14 Директиви 2006/32/ЄС.

5. Після отримання національного звіту держави-члени щодо застосування вибору, описаного у частині 4, Комісія може запросити додаткову спеціальну інформацію щодо вимог та еквівалентності заходів, встановлених у цій частині. В такому випадку відповідна держава-член надає запитувану інформацію або пропонує зміни протягом дев'яти місяців.

*Стаття 15***Перевірка систем кондиціонування повітря**

1. Держави-члени вживають заходів, необхідних для проведення періодичної перевірки доступних частин систем кондиціонування повітря з номінальною корисною потужністю більше 12 кВт. Ця перевірка включає оцінку ефективності кондиціонування та його розміри у порівнянні із попиту на охолодження будівлі. Оцінку розмірів не потрібно повторювати, якщо не було відбулося жодних змін у системі кондиціонування або вимогах на охолодження будівлі.

Держави-члени можуть зменшити частоту таких перевірок або спростити їх, якщо належить, у разі якщо існує електронна система нагляду та контролю.

2. Держави-члени можуть встановити різну частоту перевірок відповідно до типу та номінальної корисної потужності системи кондиціонування, беручи до уваги вартість перевірки системи кондиціонування та оцінене заощадження енергії, що може бути результатом перевірки.

3. Якщо держави-члени встановлюють заходи, зазначені у частинах 1 і 2 цієї статті, то вони забезпечують, за умови, що це є економічно і технічно можливим, щоб перевірки відбувалися відповідно до перевірок систем опалення та інших технічних систем, зазначених у статті 14 цієї Директиви, та відповідно до контролю герметичності, передбаченого Регламентом Європейського Парламенту та Ради (ЄС) № 842/2006 від 17 травня 2006 року про певні види фтористих газів парникового ефекту⁽¹⁾.

4. Як альтернатива частинам 1, 2 і 3 держави-члени можуть вжити заходів для гарантування консультацій користувачам щодо заміни систем кондиціонування повітря або інших змін у цій системі, що можуть включати перевірки для оцінки ефективності та відповідних розмірів вказаної системи. Загальні наслідки такого рішення мають бути еквівалентними тим, що випливають з положень частин 1, 2 і 3.

Якщо держави-члени вирішують застосовувати заходи, зазначені у першій частині, вони не пізніше 30 червня 2011 року подають Комісії звіт про їх еквівалентність із заходами, зазначеними у частинах 1, 2 і 3 цієї статті. Держави-члени подають ці звіти Комісії кожні три роки. Звіти можуть включатися до планів дій з енергетичної ефективності, зазначених у частині 2 статті 14 Директиви 2006/32/ЄС.

5. Після отримання національного звіту держави-члени щодо застосування вибору, описаного у частині 4, Комісія може запросити додаткову спеціальну інформацію щодо вимог та еквівалентності заходів, встановлених у цій частині. В такому випадку відповідна

держава-член надає запитувану інформацію або пропонує зміни протягом дев'яти місяців.

*Стаття 16***Звіти про перевірку систем опалення та кондиціонування повітря**

1. Після кожної перевірки систем опалення та кондиціонування повітря складається звіт. Вказаний звіт включає результат перевірки, здійсненої відповідно до статей 14 або 15, а також рекомендації щодо покращення рентабельності енергетичної ефективності перевіреної системи.

Рекомендації можуть базуватися на порівнянні енергетичної ефективності перевіреної системи із енергетичною ефективністю найкращої діючої доступної системи та з енергетичною ефективністю системи схожого типу, в якій усі належні компоненти досягають рівня енергетичної ефективності, що вимагається застосовним законодавством.

2. Звіт про перевірку передається власнику або орендарю будівлі.

*Стаття 17***Незалежні експерти**

Держави-члени забезпечують, щоб сертифікація енергетичної ефективності будівель та перевірки систем опалення та кондиціонування повітря здійснювалися незалежно кваліфікованими або акредитованими експертами, як тими, що діють як самозайняті особи, так і тими, що контролюються державними установами чи приватними підприємствами.

Експерти повинні акредитуватися із врахуванням їх кваліфікації.

Держави-члени доводять до відома громадськості інформацію щодо програм підготовки та акредитації. Держави-члени забезпечують, щоб до відома громадськості доводилися періодично оновлені переліки кваліфікованих або акредитованих експертів чи акредитованих підприємств, що пропонують послуги таких експертів.

*Стаття 18***Система незалежного контролю**

1. Держави-члени забезпечують встановлення незалежних систем контролю сертифікатів енергетичної ефективності та звітів про перевірку систем опалення та кондиціонування повітря відповідно до положень Додатку II. Держави-члени можуть встановити окрему систему контролю для сертифікатів енергетичної ефективності та для контролю звітів з перевірки систем опалення та кондиціонування повітря.

⁽¹⁾ ОВ L 161, 14.6.2006, С. 1.

2. Держави-члени можуть делегувати відповідальність за впровадження незалежних систем контролю.

Якщо держави-члени вирішують здійснити таке делегування, вони повинні забезпечити, щоб системи незалежного контролю застосовувалися відповідно до положень Додатку II.

3. Держави-члени вимагають, щоб сертифікати енергетичної ефективності та звіти з перевірки, зазначені у частині I, надавалися уповноваженим органам влади або установам за їх попереднім запитом.

Стаття 19

Оцінка

Комісія, діючи за сприяння Комітету, встановленої статтею 26, здійснює оцінку цієї Директиви до 1 січня 2017 року з огляду на набутий досвід та досягнення, отримані під час її застосування, і, якщо необхідно, подає пропозиції.

Стаття 20

Інформація

1. Держави-члени ухвалюють заходи, необхідні для інформування власників або орендарів будівель або їх частин щодо різних методів і технік, що сприяють покращенню енергетичної ефективності.

2. Зокрема, держави-члени інформують власників та орендарів будівель щодо сертифікатів енергетичної ефективності та звітів з перевірки, їхніх завдань та цілей, рентабельних форм підвищення енергетичної ефективності будівлі і, якщо належить, щодо існуючих фінансових інструментів, які можуть сприяти покращенню енергетичної ефективності будівлі.

На запит держав-членів Комісія надає їм допомогу з проведення інформаційних кампаній для цілей частини I та першого пункту цієї частини, що можуть бути об'єктом програм Союзу.

3. Держави-члени забезпечують доступність настанов та підготовки для осіб, відповідальних за виконання цієї Директиви. У таких настановах та підготовці має наголошуватися на важливості покращення енергетичної ефективності надаватися можливість для визначення оптимального поєднання покращень енергетичної ефективності, використання енергії з відновлювальних джерел та застосування центральних систем опалення та охолодження при плануванні, проектуванні, будівництві та реконструкції промислових та житлових зон.

4. Комісія запрошується до постійного покращення своїх інформаційних служб, зокрема Інтернет-сторінки,

створеної як європейський портал енергетичної ефективності будівель та призначеної для громадян, професіоналів та органів влади, щоб допомогти державам-членам у їх зусиллях з розповсюдження інформації та обізнаності. Представлена на цій Інтернет-сторінці інформація може включати зв'язок із законодавством Союзу і національним, регіональним та місцевим законодавством у цій сфері, із Інтернет-сторінками порталу ЄВРОПА, на якому відображені національні плани дій з енергетичної ефективності, із доступними фінансовими інструментами, а також із національними, регіональними і місцевими прикладами найкращих практик. В рамках Європейського фонду регіонального розвитку Комісія продовжує посилювати свої інформаційні послуги з метою полегшити застосування доступних фондів, надаючи допомогу та інформацію зацікавленим особам, включаючи національні, регіональні і місцеві органи влади, щодо можливостей фінансування, беручи до уваги останні зміни законодавчої бази.

Стаття 21

Консультації

Для полегшення дієвого застосування Директиви держави-члени проводять консультації із зацікавленими сторонами, включаючи місцевих та регіональних органів влади, відповідно до національного законодавства, що застосовується у цій сфері. Такі консультації мають особливу важливість для застосування статей 9 і 20.

Стаття 22

Адаптування Додатку I до технічного прогресу

Комісія адаптує до технічного прогресу пункти 3 і 4 Додатку I з допомогою делегованих актів відповідно до статей 23, 24 і 25.

Стаття 23

Здійснення делегування

1. Повноваження для ухвалення делегованих актів, зазначених у статті 22, надаються Комісії на період п'яти років, починаючи з 8 липня 2010 року. Комісія надає звіт щодо делегованих повноважень не пізніше як за шість місяців до закінчення п'ятирічного періоду. Делегування повноважень автоматично поновлюється на ідентичний період, якщо Європейський Парламент або Рада його не скасують відповідно до статті 24.

2. Без шкоди граничному строку, зазначеному у частині 1 статті 5, повноваження на ухвалення делегованих актів, зазначених у статті 5, надаються Комісії до 30 червня 2012 року.

3. Одразу після того, як Комісія ухвалить делегований акт, вона повідомляє про це одночасно Європейському Парламенту та Раді.

4. Надані Комісії повноваження для ухвалення делегованих актів підпадають під умови, встановлені у статтях 24 і 25.

Стаття 24

Скасування делегування

1. Делегування повноважень, зазначене у статті 5 і 22, може бути скасоване Європейським Парламентом або Радою.

2. Інституція, яка ініціює внутрішню процедуру для прийняття рішення щодо скасування делегування повноважень, докладає зусиль для інформування про це іншу інституцію та Комісію протягом обґрунтованого строку до ухвалення остаточного рішення, зазначаючи делеговані повноваження, які можуть бути об'єктом скасування, та можливі підстави для цього.

3. Рішення про скасування завершує визначене в ньому делегування повноважень. Воно набуває чинності негайно або на вказану в цьому рішенні майбутню дату. Воно не охоплює чинності делегованих актів, які вже набули сили. Рішення публікується в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 25

Заперечення щодо делегованих актів

1. Європейський Парламент або Рада можуть сформулювати заперечення щодо делегованого акту протягом двох місяців, починаючи з дати його нотифікації.

За ініціативою Європейського Парламенту або Ради вказаний строк може бути продовжений на два місяці.

2. Якщо після завершення вказаного строку ні Європейський Парламент ні Рада не сформулювали заперечень щодо делегованого акту, він публікується в *Офіційному віснику Європейського Союзу* і набуває чинності на передбачену в ньому дату.

Делегований акт може публікуватися в *Офіційному віснику Європейського Союзу* і набувати чинності до завершення вказаного строку, якщо Європейський Парламент та Рада повідомляють Комісії про відсутність наміру подавати заперечення.

3. Якщо Європейський Парламент або Рада сформулюють заперечення щодо делегованого акту, він не набуває чинності. Інституція, яка сформулювала заперечення, повинна викласти свої підстави.

Стаття 26

Процедура Комітету

1. Комісії допомагає Комітет.

2. У випадках, коли робиться посилання на цю частину, застосовуються статті 3 і 7 Рішення 1999/468/ЄС із дотримання положень його статті 8.

Стаття 27

Санкції

Держави-члени визначають режим санкцій, що застосовується у разі порушення національних положень, ухвалених на застосування цієї Директиви, та ухвалюють усіх необхідні заходи, для гарантування її виконання. Передбачені санкції повинні бути ефективними, пропорційними та переконливими. Держави-члени повідомляють вказані санкції Комісії не пізніше 9 січня 2013 року та без затримки повідомляють про будь-які зміни до них.

Стаття 28

Транспонування

1. Держави-члени не пізніше 9 липня 2012 року ухвалюють та публікують закони, підзаконні акти та адміністративні положення, необхідні для виконання статей з 2 по 18, 20 і 27.

Вони застосовуються ці положення у тій мірі, якою вони стосуються статей 2, 3, 9, 11, 12, 13, 17, 18, 20 і 27, не пізніше як з 9 січня 2013 року.

Вони застосовуються ці положення у тій мірі, якою вони стосуються статей 4, 5, 6, 7, 8, 14, 15 і 16, не пізніше як з 9 січня 2013 року до будівель, зайнятих державними органами влади, і не пізніше як з 9 липня 2013 року до інших будівель.

Вони можуть відкласти до 31 грудня 2015 року застосування частин 1 і 2 статті 12 для тих частин будівлі, що знаходяться в оренді. Проте, таке відкладення строку не повинне мати наслідком те, що кількість виданих сертифікатів буде меншою від тієї, що була б зареєстрована у відповідній державі-члені, якщо б застосовувалася Директива 2002/91/ЄС.

Якщо держави-члени ухвалюють вказані положення, вони повинні містити посилання на цю Директиву або супроводжуватися таким посиланням під час її офіційної публікації. Вони також мають включати застереження про те, що посилання на Директиву 2002/91/ЄС, зроблені у законах, підзаконних актах та адміністративних положеннях, слід розуміти як такі, що зроблені на цю Директиву. Держави-члени встановлюють методи розробки зазначеного посилання та спосіб формулювання вказаного застереження.

2. Держави-члени повідомляють Комісії тексти основних положень національного законодавства, які вони ухвалюють у сфері, що регулюється цією Директивою.

Стаття 29

Скасування

Починаючи з 1 лютого 2012 року скасовується Директива 2002/91/ЄС із змінами, внесеними Регламентом, зазначеним у Частині А Додатку IV, без шкоди зобов'язанням держав-членів щодо граничних строків транспонування у національне законодавства та застосування Директиви, встановленої у Частині В Додатку IV.

Посилання на Директиву 2002/91/ЄС слід розуміти як посилання на цю Директиву відповідно до кореляційної таблиці, зазначеної у Додатку V.

Стаття 30

Набуття чинності

Ця Директива набуває чинності на двадцятий день після її опублікування в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 31

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

Вчинено у Страсбурзі, 19 травня 2010 року.

За Європейський Парламент

За Раду

Голова

Голова

J. BUZEK

D. LÓPEZ GARRIDO

ДОДАТОК I

Загальна спільна методологія розрахунку енергетичної ефективності будівель

(зазначена у статті 3)

1. Енергетична ефективність будівлі визначається, виходячи з розрахованої або реальної кількості енергії, яка щорічно споживається для задоволення різних потреб звичайного використання будівлі і яка б відображала енергію, необхідну для опалення та охолодження (енергія, що необхідна для уникнення надмірного нагрівання) з метою підтримання температурних умов, передбачених для будівлі, та потреб у побутовій гарячій воді.
2. Енергетична ефективність будівлі виражається у чіткій формі та включає індикатор енергетичної ефективності та цифровий індикатор споживання первинної енергії, що ґрунтується на чинниках первинної енергії для кожного постачальника енергії, який може базуватися на національних чи регіональних середньозважених річних величинах або на спеціальній вартості виробництва *in situ*.

Методологія розрахунку енергетичної ефективності будівель має враховувати європейські стандарти та має бути приведена у відповідність до відповідного законодавства Союзу, включаючи Директиву 2009/28/ЄС.

3. Методологія повинна встановлюватися із врахуванням принаймні таких аспектів:
  - a) таких теплових реальних характеристик будівлі, включаючи її внутрішній розподіл:
    - i) тепла ємність;
    - ii) ізоляція;
    - iii) пасивне опалення,
    - iv) елементи охолодження і
    - v) теплові мости;
  - b) установки опалення та гарячої води і їх ізоляційні характеристики;
  - c) установки кондиціонування повітря;
  - d) природна і механічна вентиляція, що може включати герметичність;
  - e) встановлення вбудованого освітлення (особливо в нежилій частині);
  - f) конструкцію, розміщення та орієнтацію будівлі, включаючи зовнішні кліматичні умови;
  - g) пасивні сонячні системи та захист від сонця;
  - h) внутрішні кліматичні умови, включаючи спроектовані внутрішні кліматичні умови;
  - i) внутрішнє навантаження.
4. Під час розрахунку слід враховувати позитивний вплив таких аспектів, якщо належить:
  - a) місцеві умови освітлення сонцем, активні сонячні системи або інші системи опалення чи виробництва енергії на основі енергії з відновлювальних джерел;
  - b) енергія вироблена внаслідок когенерації;
  - c) системи міського і центрального опалення або охолодження;
  - d) природне освітлення.

5. Для цілей розрахунку будівлі мають належним чином класифікуватися за такими категоріями:
- a) односімейні будинки різних типів;
  - b) блоки будівель,
  - c) офіси;
  - d) навчальницькі будівлі;
  - e) лікарні;
  - f) готелі та ресторани;
  - g) спортивні споруди;
  - h) комерційні будівлі, призначені для оптового чи роздрібного продажу;
  - i) інші типи будівель, що споживають енергію.

ДОДАТОК II

Системи незалежного контролю сертифікатів енергетичної ефективності та звітів з проведення перевірки

1. Уповноважені органи влади або установи, яким вони делегували свою відповідальність із впровадження систем незалежного контролю, здійснюють вибірковий відбір статистично значимого відсотку виданих протягом року сертифікатів енергетичної ефективності та перевіряють їх

Така перевірка базується на вказаних нижче можливостях вибору або на еквівалентних заходах:

- a) підтвердження чинності базових даних будівлі, що були використані для видачі сертифікату енергетичної ефективності та відображені в ньому результати;
  - b) підтвердження базових даних і перевірка результатів сертифікату енергетичної ефективності, включаючи сформульовані рекомендації;
  - c) повне підтвердження базових даних будівлі, що були використані для видачі сертифікату енергетичної ефективності, повне підтвердження результатів, вказаних у сертифікаті, включаючи сформульовані рекомендації, а також відвідування будівлі *in situ*, якщо це можливо, з метою підтвердження відповідності між технічними характеристиками, вказаними у сертифікаті енергетичної ефективності, та сертифікованою будівлею.
2. Уповноважені органи влади або установи, яким вони делегували свою відповідальність із впровадження систем незалежного контролю, здійснюють вибірковий відбір статистично значимого відсотку від загальної кількості звітів з перевірки, виданих кожного року та перевіряють їх.

*ДОДАТОК III***Порівняльні методологічні рамки для визначення оптимальних рівнів рентабельності вимог енергетичної ефективності будівель та їх елементів**

Порівняльні методологічні рамки повинні дозволяти державам-членам визначати енергетичну ефективність будівель та їх елементів та економічні аспекти заходів, що стосуються енергетичної ефективності, та поєднувати обидва параметри з метою визначення оптимального рівня рентабельності.

Порівняльні методологічні рамки мають супроводжуватися настановами щодо їх застосування до розрахунку оптимальних рівнів рентабельності.

Порівняльні методологічні рамки повинні дозволяти врахування моделей використання, зовнішніх кліматичних умов, інвестиційних витрат, категорії будівель, витрат на утримання і експлуатацію (серед них витрати та заощадження енергії), прибутків від виробленої енергії, якщо належить, та витрат на знешкодження, якщо належить. Вони мають базуватися на відповідних європейських стандартах, пов'язаних із цією Директивою.

Так само Комісія надає:

- настанови, що супроводжують порівняльні методологічні рамки; ці настанови слугуватимуть для того, щоб держави-члени могли вжити заходів, які перелічені нижче,
- інформацію щодо оцінки довготривалого розвитку цін на енергію.

Для того, щоб держави-члени застосовували порівняльні методологічні рамки, кожна держава-член встановлює загальні умови, виражені параметрами.

Порівняльні методологічні рамки повинні вимагати, щоб держави-члени:

- визначали еталонні будівлі, які характеризуються і є репрезентативними за своєю функціональністю та географічним розташуванням, включаючи зовнішні та внутрішні кліматичні умови. Еталонні будівлі мають бути як житловими так і нежитловими, новими або існуючими,
- визначали заходи енергетичної ефективності, які мають оцінюватися для еталонних будівель. Це можуть бути заходи для кожної будівлі в цілому, для кожного елементу будівлі або для сукупності елементів будівель,
- здійснювали оцінку потреб у кінцевій та первинній енергії для еталонних будівель та еталонних будівель із встановленими застосовними заходами енергетичної ефективності,
- здійснювали розрахунок витрат (тобто чисту існуючу вартість) на заходи з енергетичної ефективності протягом передбаченого корисного експлуатаційного циклу (як зазначено у другому абзаці), що застосовуються до еталонних будівель (зазначених у першому абзаці), застосовуючи принцип порівняльних методологічних рамок.

При розрахунку витрат на заходи з енергетичної ефективності протягом передбаченого корисного експлуатаційного циклу держави-члени здійснюють оцінку рентабельності різних рівнів мінімальних вимог енергетичної ефективності. Це має дозволяти визначення оптимальних рівнів рентабельності вимог енергетичної ефективності.

ДОДАТОК IV

ЧАСТИНА А

Скасована Директива із подальшими змінами**(зазначеними у статті 29)**

Директива Європейського Парламенту та Ради 2002/91/ЄС

(ОБ L 1, 4.1.2003, С. 65).

Регламент Європейського Парламенту та Ради (ЄС) № 1137/2008

(ОБ L 311, 21.11.2008, С. 1).

лише пункт 9.9 Додатку

ЧАСТИНА В

Граничні строки транспонування у національне законодавство та застосування**(зазначені у статті 29)**

Директива	Граничні строки транспонування	Дата застосування
2002/91/ЄС	4 січня 2006 року	4 січня 2009, лише стосовно статей 7, 8 і 9

ДОДАТОК V

Кореляційна таблиця

Директива 2002/91/ЄС	Ця Директива
Стаття 1	Стаття 1
Стаття 2, пункт (1)	Стаття 2, пункт (1)
—	Стаття 2, пункти (2) і (3)
Стаття 2, пункт (2)	Стаття 2, пункт (4) і Додаток I
—	Стаття 2, пункти (5), (6), (7), (8), (9), (10) і (11)
Стаття 2, пункт (3)	Стаття 2, пункт (12)
Стаття 2, пункт (4)	Стаття 2, пункт (13)
—	Стаття 2, пункт (14)
Стаття 2, пункт (5)	Стаття 2, пункт (15)
Стаття 2, пункт (6)	Стаття 2, пункт (16)
Стаття 2, пункт (7)	Стаття 2, пункт (17)
Стаття 2, пункт (8)	Стаття 2, пункт (18)
—	Стаття 2, пункт (19)
Стаття 3	Стаття 3 і Додаток I
Стаття 4(1)	Стаття 4(1)
Стаття 4(2)	—
Стаття 4(3)	Стаття 4(2)
—	Стаття 5
Стаття 5	Стаття 6(1)
—	Стаття 6(2) і (3)
Стаття 6	Стаття 7
—	Статті 8, 9 і 10
Стаття 7(1) перший підпункт	Стаття 11(8) і Стаття 12(2)
Стаття 7(1) другий підпункт	Стаття 11(6)
Стаття 7(1) третій підпункт	Стаття 12(6)
Стаття 7(2)	Стаття 11(1) і (2)
—	Стаття 11(3), (4), (5), (7) і (9)
—	Стаття 12(1), (3), (4), (5) і (7)
Стаття 7(3)	Стаття 13(1) і (3)
—	Стаття 13(2)
Стаття 8, пункт (a)	Стаття 14(1) і (3)
—	Стаття 14(2)
Стаття 8, пункт (b)	Стаття 14(4)
—	Стаття 14(5)
Стаття 9	Стаття 15(1)

Директива 2002/91/ЄС	Ця Директива
—	Стаття 15(2), (3), (4) і (5)
—	Стаття 16
Стаття 10	Стаття 17
—	Стаття 18
Стаття 11, вступне речення	Стаття 19
Стаття 11, пункти (а) і (b)	—
Стаття 12	Стаття 20(1) і Стаття 20(2) другий підпункт
—	Стаття 20(2) перший підпункт і Стаття 20(3) і (4)
—	Стаття 21
Стаття 13	Стаття 22
—	Статті 23, 24 і 25
Стаття 14(1)	Стаття 26(1)
Стаття 14(2) і (3)	—
—	Стаття 26(2)
—	Стаття 27
Стаття 15(1)	Стаття 28
Стаття 15(2)	—
—	Стаття 29
Стаття 16	Стаття 30
Стаття 17	Стаття 31
Додаток	Додаток I
—	Додатки II по V